

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne polletne ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrto leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Nov naklep proti Slovincem.

Očividno v Avstriji po dosedanjem tiru ne pojde dalje. Temu pa ni povod samo obstrukcija. Tej se pride do živega, ako se v državnozbornski poslovni red vsprejme nekaj ostrih določeb. Na to se je mislilo že v prejšnjih zasedanjih, a storilo se ni ničesa. Take določbe imajo celo v jako svobodnih državah. Poslanci, ki posebno v zbornici razsajajo, se izključijo za jedno ali več sej. V Angliji ima predsednik po neki stari pravici z dovoljenjem parlamenta dati poslance v zapor, kar se pa zadnja leta več ne zgodi.

Tu gre za vprašanje samoobrambe. Po parlamentarnem načelu ima odločevati mnenje večine, in je njena dolžnost vse storiti, da temu mnenju pripomore do veljave. Vemo, da se najdejo ljudje, ki se boje, da se znajo razmere tako zasukati, da bi poostrenje državnozbornskega reda nam Slovanom škodovalo. Po našem mnenju Slovani se silo ne bomo ničesa dosegli. Tudi Mladocembi današnjih punkcij niso pokopali samo z znanim škandalom v deželni zboru, temveč s tem, da so narod pridobili proti njim.

Toda k stvari. Rekli smo, da ni obstrukcija glavni vzrok, da pride do premene v Avstriji. Centralizem največ zaradi tega obstati ne more, ker je popolnoma propala liberalna stranka, ki ga je podpirala. Ta stranka pa ima samo v veleposestvu in trgovskih zbornicah nekaj zaslonbe. Pravih ljudskih mandatov se jej je posrečilo rešiti nekaj jedino na Češkem. Taka stranka ne more vzdržavati nobene vladne sisteme. Poljaki, Čehi, nemški konservativci itd.

so pa vsi nasprotniki centralizma in ga že sedaj skušajo polagoma podkopati.

Narodni Nemci in krščanski socijalisti še ne vedo, kam bi se odločili. „Reichspost“ se z ozirom na češke razmere na vso moč upira federalizmu, dočim se jako razširjeni Verganijev „Deutsches Volksblatt“ z jednako gorečnostjo bavi za federalizem. Nam se je to vztrajno zagovarjanje federalizma že davno sumljivo zdelo. Binkoštno nedeljo je ta list objavil dolg, če tudi ne posebno duhovit članek, v katerem je razkril svoje nemško srce.

Ker so avstrijske dežele premajhne, želi, da se združijo v skupine, skupno deželno upravo. Prva skupina bi bila dežela češke krone. Potem bi pa sledila nemška skupina, kateri bi pripadale Dolenja in Gorenja Avstrija, Solnograška, Tirolska, Predarlška, Koroška in Štajerska.

Ta načrt je zvit. Na ta način bi nas Slovence razkropili še bolj nego smo sedaj. Koroški, štajerski in kranjski Slovenci bi ne spadali niti več pod jedno višje deželno sodišče. Take velike deželne skupine bi imele svoja višja deželna sodišča. Vezi mej koroškimi, štajerskimi in kranjskimi Slovenci bi se pretrgale.

S tem nasvetom so Nemci očitno pokazali svoje želje. Spoznali so, da z grajenjem slavnega nemškega mosta do Adrije več ne gre, zato so pa sklenili tem gotoveje ponemčiti štajerske in koroške Slovence. To je tudi želja višjih krogov. Opazovali smo poslednja leta, da se je na Kranjskem marsikaj storilo v narodnem oziru, za željo koroških in štajerskih Slovencev je bila vlada gluha.

Tisti Slovenci, ki pridejo v nemško deželno skupino, so za naš narod tako rekoč izgubljeni in to je občutna izguba za narod, ki ne šteje niti dva milijona ljudi. Utegne nastati vprašanje, če bomo potem sploh mogli kot narod obstati. S tem bi bile tudi za zmiraj pokopane naše stare želje o zjedinenji Sloveniji.

Naše razmere so drugačne nego so na Češkem in Moravskem. Moravskim in češkim Nemcem se ni bati za narodni obstanek, naj pridejo tudi v češko skupino.

Čehi sami priznavajo, da jih v gospodarskem oziru nadkriljujejo Nemci. Poleg tega jim je precej naklonjeno plemstvo, ki je na Češkem važen činitelj. To plemstvo bode pa še očitneje pokazalo svoje nemško mišljenje, ko se doseže češko državno pravo, po katerem hrepeni iz stanovskih koristij. Plemstvo in pa denar, sta pa v politiki važna činitelja. Poleg tega bodo pa Nemci precej številno zastopani v deželah češke krone kar ohrani razmerje, kot so sedaj v Avstriji razmere sploh. Na severu Nemci s federalizmom nič ne izgube, samo zveza z Berlinom se jim malo razdere.

Slovenci se pa gospodarski ne moremo meriti z Nemci. Naš narod pač hitro napreduje, in je nemškega že davno prekosil, toda vse večja podjetja so v nemških rokah. Mi bi se Nemcem ne mogli vstavljati. Tesnejša zveza z nemškimi deželami bi se kmalu čutila v vsem našem javnem življenju.

Kaj pa narodnostni zakon? Če se ta sklene, jeli potem konec vsaki nevarnosti? Po našem mnenju je to popolnoma napačno mnenje. Na Ogerskem imajo tudi jako dober narodnosten

LISTEK.

Zadnji grof celjski.

(Konec.)

Grof celjski in najveljavnejši mož ogerski Ivan Hunyadi, nista si bila že od nekaj dobra. Ulrik je zavidal vrhovnega poveljnika radi njegovega dostojanstva in ugleda, in Hunyadi je o tem tako dobro vedel, kakor mu tudi ni bila neznana namera celjskega grofa, da ga hoče o pravi priliki izpodriniti. Pa ker se ni nudila prava priložnost, in ker se je po drugi strani tudi Ogru zdelo sovraštvo Ulrikovo oprezno, torej sta se pametno premislila in sta sklenila, da se drug drugemu približata, da se sprijazneta. Sklenila sta torej zvezo, obljubivša si, da hočeta drug drugemu varovati njegovo gospodstvo in oblast. In še več: državnika sta se zjedini, to zunanjo zvezo in zavezo spremeniti tudi v notranjo, sorodno, in v to svrhu naj bi Ladislav, starejši sin Ivana Hunyadija, popeljal na svoj dom kot nevesto cvetočo Elizabeto, pravo krasotico, hčerko grofa celjskega.

Do te pogodbe, ki sta jo bila sklenila avgusta meseca 1455. leta, prišlo je iz zgolj sebičnih nagibov. Ker je bil Ulrik zadnji iz celjske rodovine, upal je starejši sin Hunyadijev kot Ulrikov zeti, da bo podedoval in pridobil velik del grofove posesti. Ulrik si je pa mislil, da mu

bode lažje kot sorodniku Hunyadijevemu pridobiti privržence in močno stranko tega moža. Vrhovni poveljnik je bil vže star; njegov sin ni bil niti približno tako nadarjen in duhovit, kakor oče; ako bi torej Ivana Hunyadija pobrala smrt, bilo bi mogoče, da bi bili Ulrika povzdignili naslednikom.

Toda do te rodovinske zveze ni bilo prišlo; kajti po kratki zaroki je prerano preminila Ulrikova hči: šla je za obema svojima bratoma v — večnost.

Umrli je tedaj Ulriku celjskemu zadnji otrok. Bilo mu je to skeleča rana, pa dogodljaji, ki so se imeli goditi ter vršiti na ogerski meji, zamotili so ga večkrat, da ni mislil na svojo bridko izgubo.

Od 28. dne maja meseca 1453. leta, ko se je mladi osvojevalec Mohamed II. polastil kot zmagalet mesta Konstantina Velikega, starega Carigrada, bilo je Ogersko v vedni nevarnosti, da ga kopita turških kónj upustošijo in si ga prisvoji sultan, ki je hrepenel neprenehoma po tujih deželah. Res je, da se je Hunyadi branil hrabro, vztrajno, ko so pa Turki, hrepenec po velikem vzpehu, mahnili se silno armado proti Donavi, da bi dobili v svoje roke močno trdnjavo Beligrad, bila je Hunyadiju preslaba njegova vojna moč. Da se Ogersko reši, treba je bilo pomoči od drugod.

Kralj Ladislav in Celjan sta si prizadevala, pridobiti od vseh stranij na Dunaj pomožnih

čet, s katerimi sta mislila popolniti Hunyadijeve. Toda predno sta bila se svojimi pripravami gotova, prišel je že bil minoritski menih Ivan Kapistran, poslan od papeža z precej močno križarsko armado na nevarno mesto; to je bil majhen, suh, medel, golglav mož, ki je pa bil ves vnet za boj proti „polumescu“, Turkom, in je zato navduševal tudi druge. Bil je skrajni čas, da se je tudi Hunyadi oborožil ter si pridobil pomagačev za bitko; kajti Turki so bili že pred trdnim Belimgradom. Po hudem, zmagovitem boji, prodrla sta sloveči junak Hunyadi in italijanski menih na čelu svojih vojnih trum v trdnjavo, in obleženci, ki so mislili, da so že izgubljeni, sprejeli so jih z veliko radostjo. Pa še vedno so se pomikale in prerivale Mohamedove nepregledne vrste pred zidovjem, konca še ni bilo. Kar so pričele dobro vežbane trume naskakovati. Grozovito klanje in mesarjenje je bilo z mečem in metalnico (metalnim orodjem), in če je še toliko ogorelih obrazov azijskih popadalo mrtvih ter pokrivalo zemljo in ozidje, v sovražnih vrstah se to niti poznalo ni.

Pa vendar je navdala obležence v obupnosti srčnost, nevstrašljivost — naval in silni naskok so srečno odbili. Toda to še ni bilo vse; križarska vojna, ki jo je razvnel z besedo in z vzgledom verni, hrabri menih, mahnila jo je na taborišče prestrašenih Turkov, ki so jo popihali v divjem begu.

zakon, a to jih ne ovira, da ne bi preganjali Slovanov, Rumunov in Nemcev. Pri tem so pa Madjari v resnici še v manjšini v deželi, dočim bi v novi nemški skupini bilo 5 četrtin prebivalstva nemškega. Nemška brezobzirnost je nam dobro znana, in dvomiti ni, da bi kmalu za nas Slovence nastopile jednake razmere, kot so za Slovake na Ogerskem. Na zakonih samih večkrat ni toliko ležeče, temveč na tem, kako se izvajajo. Član XIX. ki govori o narodni enakopravnosti, je jako lep, a kako je pa ž njim v praksi?

Iz povedanega je razvidno, da je nasvet dunajskega lista za nas Slovence skrajno nevaren. Niti predlogi v nemškem državnem jeziku nam tako nevarni niso bili.

Zato je dolžnost vseh rodoljubov z vsemi silami delati na to, da se tako preustrojenje Avstrije prepreči. Njih delo bode težavno, a brez upanja pa ni. Da bi se preko sedanje ustave vpeljal federalizem ni verjetno. Po ustavi je pa za tako preustrojbo države potreba dveh tretjin večine in slovenski glasovi se bodo še iskali. Naši poslanci ne morejo postati grobokopi slovenskega naroda.

Kaj sedaj?!

Državni zbor se je dne 2. rožnika t. l. vsled neznosnega tuljenja in vsega drugega početja Nemcev, zaključil. Prej nismo vedeli, pri čem da smo, ker veter zgubi od Dunaja do nas vso svojo moč; nič prav ne vemo v katero stran da piha. Sedaj po zaključanju smo pa še v huji temi.

Vajeni so vsi avstrijski rodovi, da tavajo po temi v svojem mišljenju o vladi, od kar je grof Badeni ministerski predsednik. Še spretno roko nam ve on držati zagrinjalo pred očmi, katero zakriva njegovo zakulisno delovanje in ako mi to zagrinjalo malo privzdignemo, vrže nam v oči bliščečo nenaravno luč, katera nam ves vid jemlje.

Zaključil je torej grof Badeni državni zbor in ne preložil, kakor se je pričakovalo. Nerešena so ostala vsa važnejša gospodarska in politična vprašanja, nujna in nenujna, važna in nevažna, zaradi vedenja slavnih naslednikov Cimbrov in Tevtonov, ki se pa v teku več kot poldruega tisočletja niso povzpeli v oliki in omiki na stopinjo slavno znanih Ašanti-Indijanov.

Nerešena so teraj najvitalnejša in za razvoj in napredek Avstrije in posebno Slovanstva najpomembnejša vprašanja. Kako stališče zavzema sedaj vlada glede jezikovnih naredeb, pogodbe z Ogersko, kmetijskih zadrug, zavarovanja delavcev in obrtne postave? Tega ne vemo. Grof Badeni misli pričakati, da se onim gospodom, ki so z modricami opleteni hodili na levo državne zbornice svojo barbarsko kulturo kazat, vroča

in razburjena kri pomiri. In kaj potem? Ali je res tako kratkoviden, da ne vidi, da to ne gre, da gospodje á la Wolf, Iro, in vsa ta zagrizena prusaška kompanija, ne bo prej mirovala, dokler ne čutijo, da vlada nad njimi slavno žezlo iz rodu Hohenzollern Sigmaringen. Najkrajša pot bi bila, da bi vse te gospode, moderne divjake, postavili na podlagi državnoborskega opravnika, pred vrata. Kajti takim, ki si drznejo v avstrijskem državnem zboru klicati pruskega cesarja na pomoč, takim ni prostora v državnem zastopu.

No pa pustimo tako in enako, premišljevanje, ker nam ne hasne, ko vemo, da nismo mi niti od daleč odločilni pri politiki grofa Badenija. Pomagal si je iz tolikih zagat, si bode že s pomočjo svoje prebrisane, diplomatične glavičice še iz te. To bodi njegova skrb. Vprašanje je le, kaj in kako sedaj z nami?! Da je daljni boj s Cimbri in Tevtoni neizogiben, to vemo. Pripravljati se nam je odločno na vsak napad, posebno v slučaju, da se vresniči to, kar se sedaj samo šele govori: da namreč pomeni zaključenje državnega zbora toliko, kakor da se je grof Badeni levici udal. Ako misli on odnehati, ne mislimo mi, ako on odstopi od vlade, ne odstopimo mi od svojih terjatev, ampak bili se bomo z vso odločnostjo do zadnjega, dokler ne dobimo svojih pravic, naj bode vlada Badenijeva ali katera druga, če bomo v vladni večini ali ne. Mi sicer ne verjamemo, da bi se grof Badeni v resnici udal tem puhloglavim prusaškim kričačem, ker se jih vender na lep način lahko znebi in to pričakujemo tudi mi od njega.

Vprašanje je pa sedaj, kaj do jeseni! Ali bomo v političnem brezposlu? Ali naj ostanemo v tej negotovosti, v katero so nas vrgli višji krogi. Ker nam ni mogoče neposredno zvedeti, kakšno je politično obnebje, želimo pojasnenja od poslancev naših. Oni naj nam povejo, kaj da nam je pričakovati od državnega zbora, oni naj pripravijo ljudstvo za vse slučaje, katere morejo nastopiti, da bodo imeli zaslombo med ljudstvom, da bodo lahko rekli, da delajo za ljudstvo in z ljudstvom. Mi stavimo za sedaj v obče le dva vprašanja, katera sta za nas največjega pomena: kaj je z jezikovnimi naredbami, kaj je s pogodbo z Ogersko?

Jezikovni naredbi sta izdani za Češko in Moravsko. S tem je krajevno priznana in deloma djanski izvedena enakopravnost Slovanov z Nemci. Če velja to načelo enakopravnosti glede Čehov in od nekdanje že glede Poljakov, mora isto veljati glede vseh družih Slovanov in v prvi vrsti glede nas Slovencev. Zahtevamo pa tudi mi; uvede naj se za Kranjsko, za Štajersko, Koroško, Goriško in Primorsko. To je naš zahtevek, od katerega se z nobeno sladko obljubo ne odpravimo. Čudni so Nemci, da nam tu očitajo nenasiljivost, rekoč, da, ker sta se izdali na-

redbi za Češko in Moravsko, zahtevamo sedaj vsi in za vse dežele, koder so Slovani enakih naredeb. Mnogo govorijo o zaušnicah, katere so se dale z naredbami velikemu narodu nemškemu in katere so tako občutne, da bole celo vse njih germanske bratce v rajhu, ali mislimo, da se bodo te zaušnice že počasi ohladile. Čas je najboljši lek.

Do jeseni se zrak ohladi in gospodje, vaša kri tudi, vsaj toliko, da boste razumeli kaj da je logika in kaj da je doslednost. Mi želimo pa od naših poslancev zvedeti, kako stališče zavzema grof Badeni glede teh naredeb in kaj misli o tem desnica, če bi bila pripravljena podpirati nas v teh težnjah z enakimi naredbami ali ne.

Potem pride na vrsto pogodba z Ogersko. Koliko da trpi vsa Avstrija pod tem, to ve vsakdo; da mora naša polovica, katera ni mnogo večja od onostranske, plačevati dve tretjine vseh davkov in vseh skupnih dolgov, to je krivica, katere nismo več voljni prenašati. Ljubša nam je skoraj perzonalna unija, kakor pa tak duvalizem. Na zadnje bi se dalo to tudi prenašati, ko bi znali gospodje onkraj Litve gospodari in ko bi vedeli, da se njih polovica prišteva k avstro-ogerski monarhiji. Ali da bi si oni napravljali lastno domobransko-peštvo, konjištvo in topništvo — in vse to na naš račun in zato, da nas bodo potem po zobeh bili, tega ne. Ako že mislijo, da brez honvedskega konjištva in topništva ne prestanejo, naj si je sami na lastne stroške napravljajo in vzdržujejo. Mi jim ne bomo dalj brusili nožev, s katerimi nas bodo potem klali. Samovoljnost in brezobzirnost Ogrov je neznosna. Koliko milijonov smo mi že za njih bedastoče morali plačati. Pri lanski razstavi so imeli zgube cele 3.000.000 gld. beri: tri milijone goldinarjev in od teh smo morali plačati mi dve tretjini, t. j. svotico dveh milijonov. To neznosno razmerje mora nehati in sicer prav kmalu, ker je že skrajni čas. Udati se jim ne smemo. Pokazati jim hočemo, da mi prestanemo lahko brez njih, a ne oni brez nas. — Že v zadnji številki našega lista je natančneje razložen predlog našega poslanca gospoda viteza Berksa, da naj se ustanovi posebna avstrijska banka; s tem zgubi avstro-ogerska banka mnogo kredita in ne bode mogla več vspevati, ker imajo večino delnic skupne banke Avstrije, in kateri se jih bodo potem gotovo skušali znebiti.

Ti dve vprašanji sta za nas kot Slovane in Avstrijce imenitni in glede teh dveh hočemo imeti gotovost. Zato bodi s tem izrečena do vseh gg. poslancev in vseh vodilnih duhov na Slovenskem nujna prošnja, da prirejajo ob času državnoborskih počitnic shode, na katerih naj ljudstvo poučujejo glede političnega položaja, kar jim bo tem lažje, ker vemo, da jih bode pri tem

To je bilo 23. dne julija meseca 1456. leta. Po bliskovo se je raznesla ta novica o sijajni zmagi in ž njo slava Hunyadijeva in Kapistranova.

V tem je pa bilo privrelo na Dunaj veliko potujočega ljudstva. Že je bil odločen dan, kdaj da odrinejo na Ogersko, kar so dobili žalostno vest, da je osiveli Hunyadi v Zemunu dva tedna po zmagi umrl vsled mrzlice, ki je nastala v taboru, — mož, po katerem je žalovalo in plakalo vse ljudstvo.

Ulriku je odleglo; kajti če ga ni drugače zapustila vsa sreča, prišla je vendar zdaj ura, ki mu je prinesla poleg starih dostojanstev tudi še isto, ki je dičilo umrlega: namestništvo na Ogerskem. Silil je torej kralja, da jo naj kmalu odrinejo z Dunaja, in v resnici se je pomikala že v zadnjem tednu avgusta meseca nova armada ob Donavi; bilo je pa tudi Belemugradu potrebno, ako bi se Turki ojunačili, da bi se maščevali nad sramoto, ki jih je doletela.

Smrt Ivana Hunyadija provzročila je veliko zmešnjavo na Ogerskem. Nekateri žlahtniki so se zbirali okrog sina umrlega junaka, drugih je bila zopet volja, neznanega mladiča slavnega, imenitnega očeta izpodrinuti z mesta, za katero ni imel sposobnosti.

Oktobra meseca so se zbrali velikaši vse dežele v Futaku, nekem trgu ob Donavi blizu Novegasada, da bi najvišje državne urade zopet razdelili novim možem. Ostre govore so govorili,

vsaka stranka je hotela imeti prav. Zmaga je bila končno vendar za Celjana ugodna: v slovesni skupščini je bil grof Ulrik imenovan namestnikom ogerskim.

Dosegel je torej, kar si je želel. Pa potreba je bilo, sprijazniti se z nasprotniki, in to je mislil najlažje doseči, da je vzel Ladislava Hunyadija svojim sinom.

Ta je bil s tem navidezno zadovoljen; pa v njegovi duši se je razvilo sovraštvo, razvil se je hudoben načrt, — ki so ga njegovi prijatelji odobraval. Sklenili so, raji prelivati kri, raji se pregrešiti na grozovit način hododelstva, nego da bi služili zopernemu, sovražnemu — tujcu.

IV.

Danes še grof celjski in — nikdar več!

Trdnjava Beligrad je na skalovitem griči. Na sredi je prava trdnjavska gradba, ki jo na okoli loči štiristo korakov širok prostor od drugih delov mesta. Ko jo je oblegal Mohamed II., porušili so marsikatero stavbo, — marsikateri zid; ko sta pa dospela tja kralj in grof Ulrik s križarji, popravila je bila že davno stranka Hunyadijeva, kar je bilo poškodovanega. To je pa storila na svojo roko, ne da bi bila vprašala kralja za dovoljenje.

Bilo je tožnega, deževnega popoldne novembra meseca, ko se je na obrežjih Donave pri Zemunu izkrcala križarska vojska ter se napotila v trdnjavo. Naprej je jezdilo krdo konji-

kov pod težkim železnim omrežjem, ki je držalo v trdnjavo. Za njo sta šla kralj Ladislav in na novo imenovani ogerski namestnik, grof Ulrik Celjski, s krasnim spremstvom, in vzadi se je pomikala pisana množica križarjev, ki so se zbrali iz različnih pokrajin. A jedva je zadnji Ulrikovega spremstva prekoračil vhod, jedva je Ladislav Hunyadi, ki je s svojimi privrženci bival v trdnjavi, prišlece pozdravil, zaropotalo je omrežje pri vratih silnim hruščem in ropotom, — in vhod je bil zaprt.

Kralj in Celjan sta se pomenljivo spogledovala, oba sta obledela.

„Kaj to pomeni, Hunyadi?“ vprašal je kralj. „Zakaj braniš križarjem vhod?“

„To zahtevajo deželne postave,“ odgovoril je Hunyadi na kratko.

„Deželni zakoni zahtevajo?“ — Kralj Ladislav je odkimaval, ko je to govoril, kakor bi ne bil hotel verjeti.

„Tako je, kakor sem rekel. Po stari pravici ne smejo tujci zahajati v nobeno trdnjavo ob meji.“

Szilagyi, stric Ladislava Hunyadija, ki je stal blizu, pritrdjeval je z glavó in se je veselil poparjenosti, ki se je lotila kralja in Celjana, ko sta se morala ločiti od svoje armade. Bila sta v zadregi; na sumu sta imela Ladislava Hunyadija, da ima s svojim hudobne namene; to se je pa tudi videlo že iz njihovega obnašanja.

podpirala javnost in časopisi. Da bodo imeli taki shodi mnogo uspeha, smo trdno prepričani in ker bo sedaj mogoče vsako nasprotovanje od strani opozicijskih poslancev s pomočjo odpravljene nedotakljivosti poslanske, v začetku zatreti, upamo, da bode na ta način tudi poslanec našim mnogo lažje začeti boj v jeseni. Tako bo tudi popravljeno vsaj deloma, kar se je v zadnjem času zamudilo. Stononik.

Pomagajmo, pomagajmo bratom!

Ko zremo tja doli na neumorne naše borilce ob sinjej Adriji, navdaja nas čisto neka bojazen, bode jim li možno vstrajati v hudem gospodarskem in političnem boju, dokler ne rešijo svoje časti in svojega prava? In pretužne razmere navalile so tržaškimi rodoljubom na preobložena pleča še novo breme!

Vzdrževati morajo in gmotno podpirati ubožne rodbine 30—40 nesrečnih svojih sobojnikov iz okolice, ki ječe vže tretji mesec v preiskovalnem zaporu, in kakor kažejo prve obdobe, bode več njih moralo za leto dni izročiti ljubljene rodbine milosrčnosti usmiljenih sosedov in rojakov, ker niso mogli gledati mirnim očesom, kako prevzetni tujec in besni nasprotnik nekažnjena gazita v blato njih prava in čast, ter zasramujeta jih v domačej hiši! To so naši mučeniki; in kakor nam je dolžnost skrbeti za njihovo čast, moramo tudi vzdržati zapuščene njih rodbine. Tako je naprteno znova težko breme. Tržačanom samim zdržati jih, ni več možno, tedaj ni jim vzeti za zlo, ako kličejo v velikej sili ostalo Slovenijo na pomoč, naj ona morda najboljšim svojim sinom priskoči. Sami najbolje vedo, kako vse in povsod plačuje narodni davek, ali beseda in belič množice izda. Naj bodo teh prošnje znane širjim krogom in vsakdo povej in priporočuj bratu, tovaršu, sorodniku, znanцу, prijatelju, z izrecno prošnjo, naj isti istotako nadaljuje in v kratkem je nabrana izdatna svota, ne da bi se kdo posebno potrudil in več žrtvoval kakor prav lahko pogreša. Plačilo bode neprecenljivo in mnogovrstno. Že sami darovalci bodo imeli zadoščenje, da so podpirali pravično stvar; bednim rodbinam pa bode v veliko gmotno olajšavo.

Z gmotno podporo pa skoraj ni za primerjati moralna podpora, da ne govorimo o tamošnjih rodoljubih, katerim bode to v vspodbujajo vstrajati nadalje v trdnem boju. Kako tolažilno mora uplivati na uboge jetnike, ko zvedo kako za njih gladne rodbine skrbijo tam daleč za gorami in vodami istokrvni bratje, katerim se njih prava istotako kršijo; tam v daljini sočutstvujejo z njimi in se jih usmilijo. Ni ga lepšega tolažila v ne-

sreči kot pravi prijatelj, ki reveža ne zapušča ampak z njim še delijo srčno bol.

Stvar je preresna. Sedaj nam je izročil pismo- noša dopisnico iz Gornjega Štirskega, od prijatelja, ki je moral v tujino; piše nam: „Kar sem slutil, je — žali Bog že zdavno res. Moj brat tudi zdihuje v ječi od 10. maja sem. Bratranec mi je popisal natanjko ves dogodek in pravi, da moj brat ni črnil niti basedice, in so ga zaprli le ker je bil v družbi po žandarju ranjenega fanta. Lahko si misliš, kako so moji doma žalostni, dela je mnogo, a delavcev ni, ker brat je večinoma sam na polju vse opravljal. Drugega dne po dogodku je prišlo 16 policistov in 4 žandarji na Opčine, da so odpeljali 5 žrtev vkle- njih v zapor.“

Tako tedaj trpe rodni nam bratje na jugu. Brezobzirni Italijan gospodari tam prav po turško: mori po svoji slavni žandarmeriji in za- pira, da je groza. Mi, ki še nismo vajeni tacega gospodarstva, ne vemo kaj se to pravi. Upamo sicer, da pridemo s pomočjo pravice v okom takim pojavom „avite culture“, a za sedaj, le ječe za svoje pravo rodni nam bratje po ječah. Ne bodi nam beseda brat samo v ustih. Poka- žimo v dejanju da smo sinovi jedne matere.

„Po tem vas bodo spoznali, da ste moji, da se ljubite mej seboj“, je rekel božji Spasitelj svojim učencem. Po tem naj nas svet spozna, da smo sinovi jedne matere, da se ljubimo med seboj in podpiramo drug drugega.

Bodi tedaj tudi na naše rojake po Južnem Štajerskem izrečena iskrena prošnja, da se začno pobirati mili darovi za družine onih, ki, ne da bi bili kaj zakrivil, ječe po zaporih in morajo še tam prenašati gotovo ne preprijazno vedenje italijanskih svojih varuhov. — Prosi se ob jed- nem ponatis teh vrstic in za enak poziv po družih časopisih.

Darove hvaležno sprejema uredništvo „Do- movine“, katero bo tudi prijavljalo imena daro- valcev in darovane zneske.

Pri veselicah, veselih družčinah, zabavnih večerih se spominjajte teh nesrečnih.

Imaš-li brate mnogo od nebes,
Od bratov ne odvrčaj mi oči!
Odpri srce, odpri roke,
Otiraj bratovske solze,
Sirotam olajšaj gorje!

Celjske novice.

(Okrajni zastop celjski) ima dne 12. t. m. ob 9. uri dopoludne svojo veliko skupščino. Zboruje se v sejni dvorani v „Narodnem domu“ v Celji. Opozarjamo še jedenkrat oč. gg. odbor- niki, da nobeden ne zamudi in točno pride k seji.

(Slovenski poslanec vitez Berks in tova- riši) so zahtevali od ministerskega predsednika

pojasnilo, kako da sta smela okrajna zastopa v Lipnici in Judenburgu v svoji seji skleniti grajo in nezaupnico vsem nemško-konservativnim po- slancem na Štajerskem, ker se ne vdeležujejo razgrajanja obstrukcijskih Nemcev. Naj bi se kaj tacega drznil storiti kateri slovenskih okrajnih zastopov!

(Najvišja graja.) Poročali smo zadnjič iz Gradca o rogoviljenju vseučilišnih graških pro- fesorjev zastran jezikovne naredbe. Te dni bil je dvovrni svetnik in vseučilišni profesor vitez Karajan zahvalit se za podeljeno mu čast pri cesarju. Pri tej priložnosti omenil je cesar tudi ove poslane prošnje, rekoč: „Prošnja graških profesorjev glede jezikovne naredbe me je skrajno neljubo dirnula; senat sam je graje vreden. Po- oblašcam vas, da svoje tovariše o tem obvestite! Jeli prinesel in oddal prof. Karajan svojim ko- legom vsakomu svoj „dolgi nos?“

(Lajajo — a ne grizejo.) Privadili smo se že v Celji napadanju in zasmehovanju od strani „kulturonosne“ sodrge, ako ta začuje slovensko govorico. Sami smo si krivi, dokazujejo nam, zakaj pa izzivamo z glasnim slovenskim govor- jenjem. Ne more li Slovenec držati robec pred usti, ako hoče javno v svojem jeziku govoriti — in vsega tega bi ne bilo. Sedaj se je pojavila nova „mestnobrambna narodna straža“. Pozor, rojaki-narodnjaki! Od te strani še pač najmanj sovražnika poznate. Gredé nedavno s prijateljem od doma po neki stranski ulici, govorila sva se- veda slovenski. Kar nama pride nasproti „nežna devica“, bojevito vpre v naju pogled ter junaško vikne: „Heil!“ Nisva se sicer prestrašila, ne zbežala, kakor je gotovo „vitežka deva“ priča- kovala, pač pa sva si pomenljivo namignila: „Je li to sveta navdušenost“, znak najnovejše olike nežnega spola, — ali pa (Bog odvrni!) prvi pojavi unetja možgan. Nečemo sicer, da bi ta deva po svojem junaškem činu zaslovela za rešiteljco celjskega nemštva, a povemo, da je nadeupna hčerka tukajšnjega meščana.

(Pommer, Girstmayr in tovariši) pritožili so se v državnem zboru, da izdaja c. kr. črno- vojniško okrajno poveljstvo v Celji črnovojnikom knjižice pisane v neki „kunštni“ slovenščini, koje baje ta dva gospoda ne umeta. Girstmayr-jev „Francelj“ bi najbrže rad vpeljal svoj uradni jezik, to je ovi mariborski „guč“, kakoršnega se on naprem svojim delavcem v Počgaju poslužuje. Sicer pa mu je že poljedelski minister za svo- jega poseta v Mariboru dosta jasno pokazal — naj govori, kedar je treba.

(Prvi veliki tamburaški koncert) priredi tamburaški zbor „Celjskega Sokola“, s prijaznim sodelovanjem slavnih tamburaških društev iz Ptuja in Žalca, v nedeljo dne 20. rožnika 1897, v veliki dvorani „Narodnega doma“ v Celji. Na- stopi 50 tamburašev. Vstopnina 1 gld. za osebo.

Notranji glas je rekel Celjanu, da mu preti ne- varnost, čutil je, da se je vjel v past; kako mu je bilo žal, da ni verjel svojim prijateljem, ki so ga vedno svarili!

Pri vsem tem pa nista hotela pokazati niti Ulrik niti kralj, kako ju skrbi. Zahtevala sta samo, da bi ju popeljali v njihovo stano- vanje in Hunyadi ju je spremil v stari sivi grad.

„Potrebujemo vaših nasvetov,“ opomnil je Hunyadi na lahko, ko je stal pred durmi, ki držijo v različne prostore, kateri so bili pri- rejeni za — grofa. Ko je Ulrik le molčal, bil je tudi on tih ter se poslovil na kratko in mrzlo.

Celjanu je to pot samota prav prijala. Na tisoče mislij mu je rojilo po glavi, potreboval je miru in počitka, da bi si jih nekoliko zbral. Najprvo je premeril dolgimi koraki visoko — obokano čumnato, potem je stopil k oknu ter je zrl v temno noč. Le polagoma se je privadilo oko veliki temi, in dozdevalo se mu je, kakor bi se spodaj pred durmi, ravno pod oknom nje- govega visokega bivališča, gibali možje. Kmalu ni več dvomil, da ga oči ne varajo.

Nevoljno je začel zopet korakati po čum- nati. Ostroge so kar žvenketale po kamenitih tléh, in od sten je odmeval votel glas njegovih stopinj.

„Bojijo se,“ mrmral je sam za-se, „ker sem prišel na njihove namene, da bi jim utegnil še uteči. Zato so razpostavili te bariče, da jim ne

bi popihal iz te kamenite kletke. Hočejo me imeti ujetega dokler me ne obsodijo.

Ko so Celjana mučile take misli, približe- val se je nekdo durim tihim korakom — in je rahlo potrkal. Ulrik je prijel za meč, ki ga še vedno ni bil odpasal, in v istem hipu bil je pred njim neki — mož.

„Kdo si?“ zagrmel je Ulrik.

„Za božjo voljo, grof!“ šepetal je tujec, svareč ga, da naj bo tih. „Jedini prijatelj sem vam, ki ga imate v posadki. Spomnite se tistega mladeniča imenom Pavel, ki ste mu pred dvema letoma dali zlato prostost — jaz sem isti, in če hočete, plačam vam to dobroto danes, enakim, istim plačilom. Zaupajte mi — rešim vas! Pa mudi se, gospod grof, da se nam posreči.“

Koj po prvih besedah je spoznal Ulrik svo- jega nekdanjega vjetnika. Ravno v tej uri je ta sestanek dobro del boječemu srcu, in hvaležnost mladega moža ga je čisto ganila. Grof mu je stisnil prijateljski roko in ga je molče vlekel v globočino druge sobe, ko je prej zaprl težka vrata.

„Zdi se mi, da veš več, nego jaz,“ pričel je mirno Celjan; „Hunyadi me hoče vjeti in za- preti, kakor se mi dozdeva, je-li?“

„O, če bi le ne bilo ničesar hujega!“ odgo- voril je oni; „znabiti se ne bi bil odločil, pre- prečiti sinu velikega Hunyadija njegove namene. Ko sem pa zvedel, da vas hoče umoriti, nisem

imel več miru. Pol dne in pol noči me je mučilo vprašanje, če to pristoji kristijanu, da bi zrl mirno tako hudodelstvo. Večkrat sem si mislil, da bi znabiti vaša smrt bila domovini v korist, in da vendar nisem revež zmožen, delati proti volji velikašev. Pa obnovila se je v meni radost istega trenutka, ko ste me dobrodušno pustili v domačijo; pred očmi sem imel živo podobo vaše blage soproge, ki je bila pri vas moj ljubeznivi zagovornik, in zdaj — zdaj sem tukaj, da vas rešim. V dveh dneh sem vse pripravil, skrivne stopnice, ki držijo v podzemeljske prostore, so odprte; zaupajte mi, in predno napoči jutro bo- dete že v varnem zavetju!“

Pavel je to govoril zelo naglo, in zdaj je obmolknil, ter trajalo je precej dolgo, predno je Celjan razodel svoj sklep.

„Premislil sem se,“ rekel je končno z mirno odločnostjo; „Hunyadi in njegovi zli privrženci ne smejo reči, da je namestnik te dežele utekel v uri nevarnosti o temni noči in slabem vre- menu; ostanem tukaj in naj se zgodi z menoj kar se hoče! Da bi me Hunyadi zavratno napa- del, tega si niti ne mislim o njem, a o pravem dvoboju bo pa že videl, če je kos grofu Celjskemu. — Srečno hodi, vrli Oger, tvoja volja velja v mojih očeh za dejanje. Hvala ti! Za zdaj ti naj velja kot plačilo ta možnja zlatá, pa v mirnejših časih bodem se te še dobro spominjal.“

— Člani „Celjskega Sokola“ in dijaki plačajo 1 krono. — Rodbinske vstopnice za rodbino do 3. oseb 2 gld. — Vstopnice se dobijo na dan koncerta pri blagajni. Blagajna se odpre ob 7. uri zvečer. Začetek ob 8. uri zvečer. K prav mnogobrojni vdeležbi vabi najljubše odbor.

(„Zaveza slovenskih učiteljskih društev“) zborovala bode vendar dne 4. in 5. avgusta t. l. v Celji. Razne zapreke ne dopuščajo, da bi se sklicalo kasneje zborovanje, posebno pa še, ker je v septembru že skoraj povsod začetek šole, kar bi udeležbo zelo skrčilo.

Spodnje-štajerske novice.

(Duhovniške spremembe.) Umrli je v Št. Janžu pri Spodnjem Dravogradu dne 2. t. m. župnik Peter Vozu, 79 let star. Provizorjem je postal ravnotam č. gospod Miha Šket, ondodni kapelan.

(Razpisane službe.) Mesto kancelista je razpisano pri okrajnem sodišču v Šmarji pri Jelšah ozir. pri katerem drugem okr. sodišču na Štajerskem. Prošnje je vložiti predsedništvu okrožnega sodišča v Celju do 18. junija t. l.

(Zborovanje „Kat. pol. gosp. društva“ na Teharjih) bilo je precej obiskano. Ljudstvo je s zanimanjem poslušalo govore in tudi večkrat samo poseglo vmes in prosilo pojasnil ali navodil. Društvo prav pridno zboruje in nadjati se je obilega sadu. Prihodnje zborovanje bode dne 29. junija t. l. Takrat govoril bode med drugim tudi potovalni učitelj g. Iv. Bele, o umni trto in sadjereji.

(Na Vranskem) se sprejme začasno ali stalno umirovljeni župnik.

(Imenovanje.) Živinozdravnikom v Braslovčah imenovan je g. Prilinger, rodom Čeh.

(Veselica v „Hudi luknji“ pri Velenji) obnesla se je na bink. ponedeljek izborna. Občinstva zbralo se je od vseh strani prav obilo, ki se je radovalo lepe narave. Škoda, da je začel dež nagajati, ker bi sicer veselost razvila se še živabneje. — Mnogo je pripomogel k pravi zabavi lastnik jame g. J. Vivod, ki je v vsakem oziru skrbel za dobro postrežbo.

(Iz Konjic) nam poročajo o čudni navadi ondotnega predsednika „Slovenskega pevskega društva“, da se ta namreč ob enem udeležuje nemških pevskih vaj. — Dvema gospodoma se ne da služiti. Upamo zato, da bode g. predsednik tudi to uvidel in popravil kar je zagrešil, ker on moral bi biti vzgled drugim. Prihodnjič jasneje če bo treba!

(Trbovlje.) Nek ondotni rodoljub toži, zakaj ima ta pristno slovenski kraj ob kranjsko-štajerski meji nemško požarno društvo, takozvani: „Trifailer Freiwillige Feuerwehr“. Zares nečastno za trboveljske narodnjake, da kaj tacega trpijo.

Saj ni med 30 udi niti jednega pravega Nemca, pač pa dosti domačinov, ki niti besede nemški ne znajo. Posebno nam je poznan gosp. načelnik tega društva kot vrli in vsestransko priljubljeni narodnjak. Zbok tega se zanašamo, da on gotovo ne dopusti, da bi se še moralo kedaj tožiti o teh razmerah, temveč prosimo ga, da se kmalu sporazume z vsemi ostalimi udi, da prekrstijo to društvo v slovensko: „Požarno brambo“ ter pristopijo zvezi narodnih požarnih bramb.

(Iz sevniškega okraja.) Nemški listi posebno radi obirajo našega velecenjenega gospoda notarja Veršeca. Kdor naše razmere pozna, se temu nič ne čudi. Domoljubni gospod stoji kakor skala trden za narodno stvar, osobito za slovenske učitelje v okrajnem šolskem svetu. Odločen protivnik pa je nepotrebnih „šulfereinski“ šoli. Od tod izvira vso sovražstvo do njega, od tod pridejo tisti otrobi, katere vežejo nemški dopisniki od časa do časa v lačnih predalih spodnje-štajerskih in graških listov. — Naj imajo svoje veselje!

(Radgonski „Pragermani“) igrali so na binkoštno nedeljo neko „narodno komedijo“. Imela bi pač biti „pevska slavnost“, a to je bilo vse prej kaj družega nego gojenje milodonečih glasov. Zbohnali so od blizu in daleč vse brate somišljenike. Odzvalo se je po lastnem hvalisanju v „graški teti“ mnogoštevilno teh pevskih društev celega Štajerja, a to večinoma — v duhu. Seveda jim je bilo malo za petje, temveč za to, da prinesejo Radgoni pravi nemški značaj, nemško lice, vsaj za — jeden dan v letu. Rjovel so pač po svojem nemškem običaju, da bi človek rekel: „Nemcem je podobno“. Na čelu te „veliko nemške“ šalo- in žaloigre je neki g. dr. Kamnik, čigar pradedje so se baje v tevtonskih goščah po medvedovih kožah valjali — zval pa se je tedaj še brže da „Steiner“. Sploh je bilo celo osobje prirejanja germanskega pokolenja, kakor kaže imena: Kodolič, Sova, Keržišnik, Klenovšek i. dr. Naj imajo svoje veselje, saj ne bode dolgo, da bodo morali uvideti, da Murska dolina je slovenska pokrajina. Slovenci so se pa lahko prepričali, kaki prijatelji so jim radgonski nemškutariji.

(Vremenska postaja na Cvenu) beleži v mesecu maju: Povprečna toplina 13,2° C. Najvišja toplina dne 31. ob 2. uri pop. 22,8° C. Najnižja toplina dne 12. ob 7. uri zjutraj 2,8° C. Največ padavin dne 15. 34,8 mm. Usoto padavin 145,2 mm. Število dni s padavinami 19, z meglo 4, snegom 1, z nevihto 8. Povprečna oblačnost 6,8. Prevladoval je sever.

(Kmetška drama.) Dolgo let sta živela v lepi slogi viničarja jednega gospodarja. Bila sta soseda, hiši stojite za streljaj druga od druge. Jeden je imel tri sine, drugega „osrečujejo“ štiri hčere. Žal, da šesta zapoved ni imela prave ve-

ljave pri teh „vilah“ v Lembachu. Jedna hči Glaserjeva postala je mati po sinu Šauperla. Od te dobe sta soseda bila sovražnika in obe rodbini ste se jele prepirati. V nedeljo 6. t. m. šel je najstarejši sin viničarja, Franc Šauperl od maše iz Lembacha. Na potu mimo Glaserja jel se je ž njimi prepirati. Vrgel je starega Glaserja skozi vrata v sobo. Njegov oče je prihitel in ga gnal domov. Doma ga je pa pestil in tepel, na kar je sin rekel, da ga ne bodo več videli. Zvečer istega dne našli so ga mrtvega v nekem jarku. Lice imel je zamodrelo in sluti se, da se je zastrupil z mišnico, s katero so zdravili konje. Bil je še le 30 let star.

(„Kako predrzni smo Slovenci.“) Nek narodnjak pritožil se je, kako smelo zaničevalno se je obnašal napram njemu blagajničar na kolodvoru koroške železnice v Mariboru, ker je zahteval vožni list do Ruš slovensko. Potipani bruhnil je v „graški pošti“ svojo sveto jezico na vse „bindišarje“. Kako da si le drznemo imeti za slovenske kraje slovenska imena ter na ta razžaljiv način nemško potrpežljivost izzivati. Izmislili da smo si to le k temu, da društva in uradnike, koji nočejo narodni agitaciji služiti z neprestanimi pritožbami dobro ožmikamo. **Strašno!** Da neznajo ali nočejo znati ti petelini na Slovenskem slovenščine, izvira le od tod, ker se nočejo slovenski agitaciji vdati. No sicer pa ne bo škodovalo, ako se ta in enaki nestrpni uradniki zopet in zopet moralno ali denarno malko potipajo.

(Čudno!) Neznamo si tolmačiti, kako zamore naš narodni, vedno z nami misleči in čuteči list „Südost. Post.“ dne 2. t. m. v svojem dopisu: „Iz Savinjske doline“ razkrivati tako nekako dvoumna načela: „Zedinjena Slovenija ist ein Unsin (je nezmisel), ki se pa žalibože iz nekojih glav pregnati ne da.“ — Ni se pa morda še le sedaj pojavila ta misel, ampak je to važna točka našega narodnega načrta: združiti se morajo vsi Slovenci v jedno upravno celoto. Porodili so se ti nazori v vihnem letu 1848. Kako goreče in vztrajno so povdarjali naši prvoborniki ove dobe, da le na ta način in nikakor drugače možno nam je si sigurno zagotoviti duševno in gmotno uresničenje naših želj. Res, da še pred 50 leti nismo bili do dosta pripravljeni za nepogojno izvršitev stavljenih nazorov — a bilo je tudi mnogokaj na poti, kar bi se dandanes ne smelo smatrati neprodornim zaprekam. Ako pa jedni naših listov pobija in smeši, kar se drugi oživeti in na površji vzdržati trudi, dok' da se ponudi ugoden čas resnega dela ter naziva to narodno idejo: nezmisel — je li čuda, da se čudom čudimo?

(Iz Gradca.) Dne 5. t. m. bil je na tukajšnjem vseučilišču promoviran doktorjem prava

Pavel je še mislil govoriti, pa grof mu je branil in je porinil obotavljajočega se mladeniča lahko na hodnik, kjer je kmalu izginil v temoti.

Ulrik je vso noč prebedel. Sedeč v naslanjači zrl je nepremično pred sé, da ni zapazil, kako se je začelo zunaj daniti. Šele glas zvoná, ki je vabil v cerkev, vzdramil ga je iz njegovih sanj. Skočil je kvišku, oblekel je naglo železno srajco, da bi ga varovala, ter je šel potem do kapelice, kjer je bil kralj že navzoč.

Ravno ko je hotel Ulrik po dokončani službi božji zapustiti kapelo, prinesel mu je sél Hunyadijev povabilo, da bi se vdeležil posvetovanja, ki se ima vršiti ravno kar o deželnih zadevah. Grof je bil voljen. — V družbi dveh plemenitnikov svojega spremstva vstopil je v dvorano, določeno za omenjeno posvetovanje.

Ladislav Hunyadi ga je že pričakoval. Pa mož, ki se je bil še včeraj delal prav prijaznega, pokazal se je danes v pravi luči; drhtéč jeze je stopil pred Celjana ter ga ošteval na jako hud način. Ulrik je sicer poskušal odgovarjati, pa oni ga ni pustil niti govoriti ter ga je še huje obiral, ramotil in zbadal.

Grofu je bilo že preveč, premagovati se ni več mogel; ves besen zgrabil je meč ter mahnil ž njim tako spretno, da je Hunyadi udarec le s težka prestregel in odbil; pa jeklo Celjanovo je presekalo zlati prstan, ki ga je nosil Hunyadi,

in je preklalo roč njegovega orožja. Vse to se je zgodilo hipoma. Nato so se tako rekoč vsuli v dvorano prijatelji Ladislavovi, na čelu jim stric Mihael Szilagyi, — in mah na mah so pele sablje po zraku. Ulrik se je dolgo branil in ustavljal, ker je bil vzadi zavarovan od stene, pa tudi železna srajca mu je dobro služila. Končno mu je pa zmanjkalo močij; smrtno zadet — zgrudil se je po tléh, ko sta bila njegova spremljevalca obnemogla že popolnoma. Pa še zdaj niso razkateni mirovali, če prav so videli nasprotnika v krvi mrtvega; liki bi se bili bali, da utegne Celjan še oživeti, kar so hoteli preprečiti na vsak način, — odsekali so mu še glavo od orjaškega trupla.

Tako je torej preminilo burno življenje moža redke nadarjenosti, katero je preseglo jedino častihlepje; dosegel je mož sicer tudi dobre vspehe, pa v vsem življenji preživel je le redko katero urico v mirni sreči. Na daleč okoli se je naglo raznesla vest o žalostnem konci zadnjega in najmogočnejega grofa celjskega, toda malo je bilo istih, ki so žalovali nad to izgubo tudi v — srci. — Med temi je bil kralj Ladislav; kajti bil je vselej žrtvi krvavega čina, namreč Ulriku, iz vsega srca naklonjen. Ko je zvedel o grozovitosti, zarotil se je, strašno in strogo postopati i kaznovati krivce; tako je tudi bilo: čez nekaj mesecev prelil je svojo kri tudi Ladislav Hunyadi od sekire rabljeve!

Truplo Ulrikovo so prenesli v prav krasnem spremstvu v Celje, kjer ga je pričakovala Katarina, vdova brez otrok, z oprodami, vitezi in meščanstvom celjskim.

Na dan pogreba so prepeljali rakev iz grajske kapele v minoritsko cerkev ter jo položili na visok oder, okoli katerega je migljalo vse polno lučic gorečih voščenih sveč. Pričela se je črna maša, maša zadušnica, katere so se vdeležili vdova, vitezi, zbrani okoli prapora, in oprode, pa tudi mnogo prebivalstva celjskega. Po dokončanem opraviilu je pristopilo dvanajst črno oblečenih plemičev, ki so položili na mrtvaški oder oklep, sulico in meč, čelado in ščit umrlega grofa. A za njimi je prišel neki vitez, ves oborožen, kličeč z močnim glasom po božji hiši: „Danes še grof celjski in — nikdar več!“ Trikrat je donel ta klic po cerkvi žalujočim na ušesa, potem je pa strgal ta mož v oklepu — prapor celjski in v roki je zdrobil na drobne kosce ščit grbom, ki je imel tri zlate zvezde v modrem polji.

g. Josip Karlovšek, advok. koncipijent v Vojsbergu, doma iz Šmarjete na Dolenjskem.

(Podporno društvo za slovenske visokošolce v Gradci.) Skoro bo dve leti, od kar je po večinoma znanih nepremišljenih homatijah krenilo delovanje „Graške podpiralne zaloge“ na pot, kamor ji ni moglo slediti zaupanje slovenskega podpirajočega občinstva. Ker pa so usahnili viri, skrčile so se tudi poprej toli izdatne in mnogoštevilne podpore na redke in neznatne zneske in konec je ta, da strada mnogo slovenskih visokošolcev v Gradci. To ni na škodo samo njim, temveč celemu narodu slovenskemu, kateri živo pogreša izučenega naraščaja po vseh slojevih javnega življenja. Pomislimo le na novi civilno-pravdni red. Kje dobimo potrebno število pravnikov, ako si jih sami ne odgojimo? A kako pomoči? Prosjačiti doneskov zavoženi „podpiralni zalogi“ bilo bi v sedanjih razmerah brezuspešno. Čakati utokov, s katerimi so se nekaterniki bahali, da bodo sami obračunali z akademskim senatom? S tem bi se le podaljšala doba stradanja za sedanje uboge dijake v Gradci. Edino sredstvo iz te zagate je bilo, osnovati novo popolnem neodvisno podporno društvo za slovenske visokošolce v Gradci. Pravila temu društvu, sestavljena po uzoru jednega dunajskega društva, potrdila je visoka vlada. Društveno delovanje se začne z osnovalnim občinim zborom dne 23. rožnika t. l. Osnovni odbor pa se obrača v imenu podpore vrednih in potrebnih slovenskih dijakov graških do vsega slovenskega občinstva z najizkrenejšo prošnjo, naj blagovoli nakloniti obilnih doneskov novo ustanovljenemu društvu. Za sedaj sprejemata dopise in pošiljatve vseučil. prof. dr. Grg. Krek ali pa dr. Benjamin Ipavc, Burgring št. 4.

(Iz Gradca.) Slovenski akademiki nameravajo po Binkošti na vseučilišču sklicati zborovanje, na katerem hočejo skleniti, da se odpošlje po akademičnem senatu ministerstvu za uk in bogočastje prošnja, da se že obstoječa stolica za slovensko predavanje na pravosodni fakulteti obnovi. Taka predavanja so že zahtevali naši prvoboritelji 1848. leta ter tudi dosegli, da so 1850. leta jeli trije slovenski profesorji predavati. V prvem tečaju letošnjega leta je bilo pri slovenskem predavanju 60 javnih slušateljev. Ker bomo ravno sedaj po vpeljavi novega civilno-pravnega reda dokaj več pravnikov potrebovali, želimo, da vlada tej želji vstreže. V to svrho ustanovili so ravnokar „Podporno društvo za slovenske visokošolce v Gradcu“. To društvo je povsem slično ovemu na Dunaju. Prosimo naše rodoljube, da podpirajo po možnosti to društvo — le tako si priskrbimo naraščaj slovenskih uradnikov.

Druge slovenske novice.

(„Slovenska Matica“ v Ljubljani) ima svoj občni zbor v sredo dne 23. junija ob pol petih popoldne v klubovi sobi „Narodnega doma“ na Fran-Josipovi cesti št. 10. Vrsta razpravam: 1.) Predsednikov govor. 2.) Letno poročilo tajnikovo v dobi od 1. junija 1896. do 31. maja 1897. leta. 3.) Sklep računa o društvenem novčnem gospodarstvu za 1896 leto. 4.) Volitev treh računskih presojevalcev. (§. 9. a) dr. pravil.) 5.) Proračun za l. 1897. 6.) Dopolnilna volitev društvenih odbornikov.

(Iz Ljubljane), začetkom junija. — Naši kranjski nemškutarsko-politični kukci so čuli kvakati v parlamentarni dunajski luži nemško-kulturno žabo in dobili toliko korajže, da skličejo še ta mesec — dva shoda v kazini. In teh shodov se bode udeležila cela truma ljubljanskih in kranjskih Nemcev in nemškutarjev v obče, neizvzemši „Hinderhander“ — kočevski „schlander“! Takrat bo plesljivo in s pajčevinami prepreženo ljubljansko „konstitucionelno društvo“ slovesno „protestiralo“ zoper jezikovne naredbe za Češko in Moravsko in zahtevalo, da se — Badeni ekspedira. — Zadnji čas so tudi kranjski nemškutarji postali drzni, razposajeni in — opičarski, in ker so se že vsega preobjedli, obračajo zdaj pozornost rase s političnimi srboritostimi. Sicer so preneznatni na številu, da bi človek zgubil kaj več črnila in časa z njimi, a da so se jeli prekucavati v politični sedanji mlaki, to je

vredno omeniti že zato, ker kažejo tudi v Ljubljani že drzno svoje — tumpaste rožičke!

(Za povzdigo prometa po tujcih.) Ljubljanski župan gosp. Ivan Hribar je sklical dne 3. t. m. v mestno dvorano enketo, katerej se je bilo posvetovati, s čim in na kak način bi se dal v Ljubljani promet po tujcih povzdigniti ozir. oživeti. V odbor, ki se je ad hoc sestavil, je bil voljen predsednikom kanonik g. dr. Sebast. Elbert — Ker je vzel to zadevo v roke g. župan Hribar in jo z vsemi močmi podpirati hoče, in ker sede v odboru delavni možje, je brezdvomno lep uspeh te akcije v kratkem pričakovati. — Zopet korak v boljšo prihodnost Ljubljane!

(Električna razsvetljava.) Odkar so se pričela v Ljubljani izvrševalna dela in priprave za električno razsvetlavo, ter graditi elektrarna v Parnih ulicah („na ledini“), ki bode prihodnje dni že pod streho, — od tistega časa je tukajšnja akcijska družba plinarne v takih škripcih, da se človeku kar smili. Nemška gospoda se kar zvija in agituje zlasti proti elektr. mestni razsvetljavi, ko vidi, da pod sedanjim županom ni šala česar se on loti! Kar se je v zadnjih letih zamudilo za mesto storiti, izvrševati se je jelo zlasti od potresa sem, vse kar po vrsti, in to je v istini vse hvale vredno. Kakor vse kaže, bo električna razsvetljava meseca novembra že vpeljana po celim mestu in okrožji. In koliko drugih naprav bo v kratkem izvršenih! To vse pa nemško stranko jezi, a — pomoči jej ni! Ljubljana bo v 5.—10. letih nadkrilila marsikatero veliko deželno mesto.

(Vseslovensko društvo „Gospodarska zveza“) se snuje v Ljubljani, t. j. društvo, katero bode združevalo gospodarske zadruge, kmetijske in denarne. Na Kranjskem je več takih gospodarskih zadrug. Taka zadruga pod imenom „konsumno društvo“ se je zopet te dni ustanovila v Radečah.

(Tatvina.) V Bizoviku pri Ljubljani ulomili so Anton, Egidij in Urša Križaj v hišo Franc Babnika in mu odnesli hranilno knjižico in druge vrednosti 1285 gld. Tatove so prijeli in izročili sodniji.

(Iz Kamnika) nam poroča popotnik, da so ondotne mrzle kopeli po Kneippovem načinu letos v tej dobi le še pičlo obiskovane, da si bi morala privabiti premična okolica kamniška in kopeli same več leka iskajočih, nego si je to baš do sad opaziti moglo. Kar pak grajati moramo, to je prevladajoče nemštvo v Prašnikerjevih zdravilnih zavodih.

(Litjska posojilnica) se je v kratkem času svojega obstanka kaj temeljito razvila in je velika dobrota za ljudstvo, ki dobiva pri njej posojila po 5% in 5½%, dočim je prej oderuhom po 10% in 11% ali več plačevati moralo.

(Starinske najdbe.) V Senožetih pri Kresnicah je izkopal znani starinarski strokovnjak g. Pečnik zanimivo posodje iz rimske dobe, reči, ki so vredne, da se shranijo v muzejih.

(Iz Logatca.) Tukaj se snuje velika drevesnica sadunosnege drevja, katera se hoče s pomočjo državne podpore osnovati in s pomočjo državnih organov oskrbovati.

(Iz Idrije.) Naše mesto bode zidalo novo mestno svetovalnico na trgu in bode s tem vstreglo ne samo mestni potrebi, ampak tudi ozalšala glavni trg. Posvetuje se tudi o napravi nekega novega vodovoda in ž njim vred o napravi električne mestne razsvetljave. — Družabno in društveno življenje pri nas hira, osobito vrla stara čitalnica. Imamo pač tukaj primeroma skoro preveč društev; takih pa ni, katera bi v prvi vrsti gojila teženja po enakopravnosti in po izobraženju. Razcepljenost po političnih načelih je v našem mestu postala prevelika, kar narodnosti in narodni časti naši zelo škoduje.

(Koroške Slovence) zadela je velika nesreča. Dne 4. t. m. umrl je na Slatini, kamor se je šel zdraviti, jeden največjih njih dobrotnikov in slovenski prvoboritelj č. g. Jožef Škrbinc, župnik v Vogrčah ob Pliberku. Na brez številnih shodih zastavljal je svojo besedo in bodril ljudstvo k zavesti in vstrajnosti. Dosegel je starost 66. let. Blag mu spomin in večni mir in pokoj njegovi blagi duši!

(Sv. Višarje.) Božja pot na sv. Višarje pričela se je na Križavo. Ves hrib kakor sploh okolica je še pod visokem snegom.

(Novo podružnico sv. Cirila in Metoda) so ustanovili v Rojani zunaj Trsta. Prvomestnica mu je rodoljubna gospa Marija Debelakova. Zanašamo se, da bode to najnovejše društvo bujno vspevalo v korist naši deci ter splošnemu narodnemu prebudi in napredku. Mila mu sreča, živelo naše narodno ženstvo!

(Primorski čudeži) „Naša Sloga“ poroča, da je bil v Pulju te dni izpuščen iz zapora neki Eufrasiano Cibin, kateri je bil obsojen na tri tedne v ječo, ker je javno upil laško „živela Italija! Propade naj Avstrija!“ [Povrhu pa je še psoval cesarsko rodovino. Ker je že bil ta Cibin trikrat zbog ravno tega vzroka obsojen ter je italijanski državljani iz Vidma, strmimo nad sodnikom, ki je izrekal obsodbo, brez da bi ga iztirali iz naše države.

(Posojilnica v Gorici) napravila je preteklo leto 506.864881 kr. prometa. Čisti dobiček pa je znašal 3529 gld. 16 kr. Hranilne vloge obrestuje po 4½%, posojila pa daje na 6%.

(Goriške vesti.) Goriški italijanski list „Sentinella“ slavil je 15letnico slovečega laškega roparja Garibaldija z prav gorkimi besedami. Kako pazno oko ima državni pravdnik za „Sočo“ — italijanski pa menda dobro ne ume, ker ni v navedenem listu ničesar protizakonitega našel. Dne 28. maja obsodilo je okrožno šodišče v Gorici 22 slovenskih fantov radi nemirov od dne 22. sušca na pol do jedno letne težke ječe, ker se pošalili, da gredo v Gorico Italijane pobijati. O tem govorilo se še bode v državnem zboru.

(Kje so italijanske pokrajine?) V Avstriji jih ni. Pri neki razpravi v državnem zboru tičečo se Istre in Primorske ponudil se je Lah Cioní, da hoče on govoriti gledé „italijanskih pokrajin,“ vstal je poslanec dr. Laginja, ter odločno nasprotoval temu nazivanju. V Avstriji, reče dr. Laginja, obstoji jedna pokrajina, v koji bivajo Italijani a to v manjšini — a italijanskih pokrajin ni, zbok česar se ta izraz v zbornici rabiti ne sme.

Druge avstrijske novice.

(Po zaključbi državnega zbora) Važnega pomena je, da je cesar sprejel samo načelnike klubov iz večine v posebni avdienci. Napram vsacemu izrazil je sosebno veselje, da veje tako mišljenje v tej zvezi, nasprotno obžaloval pa je globoko naduto nastopanje levice, ki je zaprečila daljno delovanje, sosebno ker morajo zbok tega ostati nerešeni premnogi prevažni predlogi. Konečno izrazil je željo, naj poslanci delujejo doma na to, da se duhovi pomirijo. Od vsakega kluba pa ostane po jeden poslanec na Dunaju radi pogajanja. Zvečer po zaključenju obhajali so poslanci večine (desnice) skupno odhodnico, pri koji je mej drugimi poslanec dr. Šušteršič nekako tako-le govoril: „Mi zastopniki slovenskih narodnostij, ki sicer predstavljajo manjšino, pridružili smo se večini iz lastnega prepričanja. Ne samo zato, ker smo našli tukaj naše ljube stare tovariše ter nove prijatelje, ki so že bili popreje naši prijatelji, temveč sosebno zbok tega, ker se povsem strinjamo z programom večine. Ta se da v jedni besedi izraziti: pravica.“ Pravica je podlaga državam. Tukaj na teh tleh pravice podajmo mi Slovani od juga roke vam narodnim bratom od severa, na teh tleh podajo nam Slovanom roke pravični Nemci in Romani. Vse kar v Avstriji pravično in nepristransko misli je v našem taboru. Ponosno smejemo klicati: V našem taboru je Avstrija!

(Pogajanja med Čehi in Nemci) bodo brezvspešna. Čehi pravijo, da se pogajajo le na podlagi popolne enakopravnosti Slovanov, Nemci pa nečejo pustiti nadvlade nad Slovani. Da ostanejo le Čehi mož beseda in nas ne pustijo na cedilu, bodo že Nemci odprli oči in morali uvideti krivično njih postopanje.

(Kakor se posoji, tako se vračuje.) Pretečeni teden prišlo je iz Dunaja več nemških igralcev v Budimpešto predstavljat vesele igre. Mažarski „vitezi“ sprejeli so jih nekako čudno. Kričali in psovali so jih v gledališču, da so morali igranje opustiti. Zunaj polagali so na tir tramvajev patrone, da je pokanje prevladalo predstavo. Celo bombo sta našla dva delavca tik gledališča; ko jo vzameta v roke, razpoči

se ter oba grozno razmesari. Glede mejnarodnega prava, kojega vživa povsod umetnost, obsojati je ta surovi čin azijskih barbarov, toda Nemcem naj bo v poduk in svarilo. Enako surove kazali so se Nemci napram češkim igralcem v Josipovem gledališču na Dunaji. Tudi v Celju so prepovedali Slovencem v gledališču igrati — morali so v „Narodni dom“. A kako so se vedli nasproti pokojnemu Trtniku v Gradci, ker je bil — Slovenec.

(Ogerska.) Ako ne prvi, zadnji pa tudi ne marajo biti Mažari. Hrušč in polom v dunajskem državnem zboru moral se jim je kaj dopasti, saj je pa ta tudi odgovarjal divji npravnosti teh vitezov in še bolj pa židovski lukavosti. Sklenili so jih v svojih zbornicah v Budapešti povsem posnemati; najbrže so sprevideli, da se jim posreči le tem načinom se kmalu raziti, ne da bi jim trebalo vse poletje presedovati v zbornici, kakor bi to razveljavitev mnogih nujnih predlogov zahtevala. Posebno „neodvisna stranka“ pripravlja resno obstrukcijo ali ropotanje. V razpravi je § 16 kazenskega reda, naj bi se razžalitve časti privatnih oseb odstopile sodišču, ne pa kakor dosedaj porotnikom; razun tega je še dokaj važnih predlogov, tako vojaška predloga i. dr. Omenjena stranka bode zahtevala glasovanje po imenih, a teh bode nad 130.

(V proslavo 30. obletnice), odkar je bil naš premili cesar ogerskim kraljem kronan, vršile so se baje v vseh ogerskih šolah svečanosti.

(Vojaška honved-odgojevališča) o kojih smo nedavno govorili, nastanijo se v Šopronu (Odenburg), v Pečuhu (Fünfkirchen) in v Velikem Varadu (Grosswardein).

(V Galiciji) vršijo se ravnokar obravnave proti nezakonitemu postopanju pri letošnjih državnozbornskih volitvah. Pokazalo se bode tukaj mnogo, kar bi poljski voditelji radi zakopali v tihi grob. Kakor je poklicana priča Slivka izpovedal, nastali so izgredi in nasilstva še le, ko se je razvedelo, da je načelnik okrajnega zastopa vitez Abrahamovič pisal župnikom, roteč jih, naj delujejo in agitirajo za vladnega kandidata, ker se bo potem ta potegoval za duhovniške koristi. Državni pravnik je zahteval, da se Slivka ne zapriseže, ker ni misliti, da bi ta sloviti mož, ki je že večletni državni poslanec ter podpredsednik zbornici se takih sredstev posluževal. Pri sodišču pa je Slivka prisegel. Vitez Abrahamovič se nabaja v neprijetni zagati, tembolj, ker so bila ova pisma na uradnem papirju, a on podpisan načelnik okrajnega zastopa.

Ogled po širnem svetu.

(V Italiji) sprejel se je predlog o popolni preosnovi vojaštva.

(Predsednik Francoske Faure) obišče, če se kaj ne predrugači, avgusta meseca t. l. ruskega carja v Petrogradu. Za potovanje je določeno 8 dni.

(Nemški cesar) potuje meseca avgusta t. l. na Rusko, kjer bo prisoten pri ondotnih vojaških vajah.

(Angleška kraljica Viktorija) praznuje dne 20. t. m. svojo 60letnico vladanja. Za ta dan pripravljajo se velike slavnosti na Angležkem.

(Grško.) Premirje se je podaljšalo do časa, da se sklene mir. Tako imajo velevlasti zopet časa dovolj, da se za vse pojedinosti gledé odškodnine z Turško dogovoré. Za samoupravo na Kreti predlaga Francija: 1. Da se vpeljejo orožniki iz tujezemcev. 2. Da se v svrhu te naprave in splošne uredbe priskrbi dovoljno posojilo. 3. Da se izvoli predsednik samoupravi. Govori se, da se s temi pogoji tudi Ruska in Angleška strinja. Še le ako se to izvede, pridejo naše vojaške posadke zopet domov. Grška vlada prepovedala je prehod oboroženim četam na Kreto ter je v to svrhu dala dotična pristanišča varovati — kakor se govori vsled svoje obljube naprem velevlastim. K čemu je tedaj bilo treba toliko hrupa in krvoprelitja — a sedaj smo ravno tam, kjer smo bili pred vstajo in navdušeno vojsko. To pa le za to, ker evropske oblasti tako nežno pestujejo turško dete — gada na lastnih prsih.

(V Braziliji) nastala je vstaja, imenovana „vstaja fanatikov“ (prenapetnežev). Vstaši trčili

so že z vladnimi četami ter ugonobili teh okoli 16 sto mož. Vstaši sami se imenujejo „monarhisti“. Njihov poveljnik — imenuje se Mesija — oborožil je nad 8 tisoč bojnikov, mej tem tudi ženske. Vlada je v grozni skrbi ter se resno pripravlja za boj.

Dopisi.

Iz Št. Petra v Sav. dolini. Ta „Domovina“, ta preklicani list, ta ježi lase Lenkoti in pa njegovemu zvestemu agentu. To delata in se sladkata možem-volilcem, da bi jih spravila na svojo stran. Jernač kar piha in hvalisa modrost Lenkota in pa njegovo gospodarstvo. No, kako je Jernač gospodaril, o tem vé najbolje njegov sin, vemo pa tudi mi njegovi sosedje. Možje, bodite pametni in pokažite Jernaču vrata, kadar vas pride nadlegovat. Povejte mu, da kdor ne zna skrbeti zase in si gospodariti, tudi družih učiti ne more. Jernaču je seveda mnogo na tem, da ostane Lenko župan, kajti to je sedaj njegov kruhek. Mi Šentpeterčani pa smo tudi toliko možje, da na prigovarjanje takih birs nič ne damo. V Šentpetru je nemškutariji odklenkalo, treba je le, da se mi združimo in smo res mož beseda ter pošteno in značajno volimo.

Morda ga vendar ne bode med nami Iškarijota, ki bi za sladke besede in kupico kislega vina izdal svoj slovenski rod in pljuval v lastno skledo ter volil nemškutarja. Sramota je že za nas, da smo edini v Savinjski dolini, katerim gospodari nemškutarija in nemškutarski glavači. Otresimo se jerobstva usiljencev in nehamo biti podrepek našim neprijateljem. Slaba je za nas, če ne najdemo med sabo moža, ki bode rad občeval z nami in se čutil nam enacega, ne pa igral gospoda in nas gledal čez rame, kadar prihajamo k županu. Tedaj zjedimo se in pokažimo, da smo samostojni možje ne pa kimovci, in da nas je rodila slovenska mati!

Iz Braslovč. Dne 1. junija t. l. imela je braslovška šolska mladina s svojimi učitelji in šolskimi prijatelji pomladanski izlet v Marijo Lourdes pri Grižah.

Že uro pred odhodom je bilo videti pred šolo devet, z lipovimi vejami, s smrečjem in zastavami okinčanih težkih voz. Veselo prepevaje odpeljali smo se ob 7. uri na hribec.

Med potjo je vse vrelo iz radovednosti k cesti gledat, kaj vendar pomeni ta velikanska vrsta ovenčanih voz. Čudili so se vsi; nekdo je rekel: Kaj tacega pa še ni bilo itd. Prijatelji šolske mladine so nas še posebej spremljali na petih vozeh.

Kmalu po 10. uri bral je preč. gosp. katehet Ant. Veternik sv. mašo, pri kateri so peli učenci. Po sv. opravi so se otroci pogostili z žemljami in vinom. Ko so se le-ti nekoliko okrepcali, začeli so se zabavati z raznovrstnimi igrami.

O poludne so se otroci zopet pogostiti z žemljami, klobasicami in vinom. Na to sledilo je petje in deklamovanje, kar se je vsem prav dopadlo. Vršilo se je vse v najlepšem redu. Predno smo odišli, zapela se je iz več sto grl naša stara, lepa, navdušujoča: „Bog ohrani!“ Prijatelji in podpiratelji učeče se mladine blagovolili so darovati izdatne svote, za pogostenje otrok, ter da so preskrbeli in ovenčali zadostno število voz. Vsem tem blagim dobrotnikom naj je tukaj izrečena najsrčnejša zahvala.

Iz Središča. Da bralno društvo „Elinost“ v Središči ne spi, a tudi ne dremlje, pokazal je dne 27. maja t. l. prirejeni poučni shod, ktereja je imenovano društvo sklicalo v središko šolo in sicer na 3. uro popoldne. Glavna točka dnevnega reda je bilo podučljivo predavanje o strupeni rosi ali peronospori z raznimi praktičnimi poskusi. Govoril je o tem za vinorejce toli važnem pridmetu gospod Anton Kosi učitelj v Središči in društveni tajnik.

Zborovanje je otvoril predsednik društva častiti gospod župnik M. Šinko, pozdravivši veliko množico ljudstva, katerega se je zbralo skupaj iz 4 župnij — v dokaz, da nje kot vinorejce to vprašanje posebno zanima.

Po pozdravu predsednikovem je nastopil domači možki pevski zbor ter zapel krepko primerno pesem „En hribček“.

Za tem nastopi gospod Anton Kosi — ter v govoru, ki je nad eno uro trajal, razlaga prav

temeljito vse, kar se o tej vinogradni bolezni sploh povedati more. Občinstvo je sledilo besedam govornikovim z vidnim zanimanjem, zlasti je bilo vse tiho — da bi miško slišal — pri točki, ko nam je kazal, kako se z rudečim lakmusovim papirjem spozna, kedaj je bakreno-apnena zmes pripravna za škropljenje. Sploh pa se je delil govor v te le točke. 1. O pomenu vinoreje v obče. 2. Razne nadloge, ki tepejo vinogradnike že nekaj let sem. 3. O peronospori sploh. 4. Bakreno-apnena zmes, gotov pomoček zoper peronosporo. 5. Moč ali uspeh te zmesi. 6. Kedaj in kako se naj škropi. 7. Azurin, od nekaterih priporočeno sredstvo zoper strupeno roso. 8. O škropilnicah, kako se z njimi ravna i. t. d. (s praktičnimi poskusi o rabljivosti) 9. kot dodatek pa je govoril gospod Kosi nekoliko besedic o pikcu ali črnem paležu ter o pripomočkih zoper njega.

Društvo je naprosilo gospoda govornika da svoj poljudno sestavljeni poučljivi govor objavi v „Slov. Gospodarju“ in „Domovini“, kar je gospod Kosi tudi storiti obljubil. Ker se imenovani gospod poročevalec kot posestnik sam že nekaj let peča z vinorejo — zato je bilo predavanje osnovano bolj na praktični podlagi. Res potrebno je in želeti bi bilo, da društvo priredi večkrat kaj tacega, torej naj se oglasijo še drugi izobraženi gospodarji, katerih šteje naš trg večje število — s primernimi predavanji.

Tudi — kakor po drugih krajih — se naj potovalni učitelji naprosijo za govore, saj ima društvo „Edinost“ vsled pravil tudi namen podučevati se v gospodarskih rečeh.

Omeniti še moram, da je društvo „Edinost“ po zimi prirejalo zabavne večere pri katerih smo se z raznimi govori — s šaljivimi in poučljivimi zabavali in kratkočasili. Med govori so bili izbrani ti le: Gospod župnik Šinko govoril je o „Mrtvoudu ali kapu“; gospod Jožef Šinko: „Družinsko pravo starih Slovanov“; gospod enolog Puklavec: „O zasajanju goric z ameriškimi trtami“ itd.

Društvo je tudi priredilo lotos na Jožefovo veselico s petjem in tombolo, ki je vrgla lep, dobiček. Da tudi o vodstvu društva kaj poročam, omenim, da se je namesto čast. gospoda kaplana Schreiner-ja, ki se je preselil k Sv. Marjeti, izvolil za odbornika gospod Martin Čuleh, veleposestnik in c. kr. poštar v Središči.

Narodno-gospodarske novice.

Rujavi hrošč

je po nekod letos mnogo škode povzročil, a se je tudi pridno zatiral, posebno tam, kjer so okrajni odbori v spodbujo plačevali nabrane in uničene hrošče. Nekateri šolarji so bili prav pridni in mi jih je nekaj znano, ki so po 50 in več litrov teh kebrov nabrali. Da uvidijo cenj. bralci „Domovine“, koliko se hasne z nabiranjem tega škodljivca, hočemo nekoliko računati. Recimo da so šolarji vsake šole vsaj 400 litrov rujavih hroščev uničili. Vsakem litru je okoli 450 hroščev. Vničilo se je tedaj $400 \times 450 = 180.000$ hroščev. Če je med temi polovico, t. j. 90.000 samic in vsaka samica po 30 jajec v zemljo zaleže, iz katerih se potem izvalé rastlinam zelo škodljive ličinke, tako zvani ogrci ali podjede, tedaj se je v tistem šolskem okrožju uničilo 30×90.000 , t. j. 2.700.000 ličink. Da zamore vsak zapopasti, koliko bi utegnili pomeniti to število, hočem navesti vzgled. Hroščev črv, ki v hladni zemlji nežne korenine raznih rastlin neprestano žre, je blede-rumenkaste barve, ter dorasel do 4 cm. dolg. Ko bi mi 2.700.000 takih ogrcev v ravno črto položili, bi dali vrsto 108.000 m. ali 108 kilometrov, t. j. 25 ur dolgo. Ako bi se komu zljubilo celo dolgo vrsto ogrcev prešteti in bi za vsakega ogrca računili po jedno sekundo, tedaj bi jih brez počitka moral šteti dobrih 31 dni, k čemu pa menda nobeden nima niti časa niti veselja.

Da so po nekaterih občinah in šolah letos še več ko po 400 l. hroščev nabrali in da so se tudi odrasli pečali s zatiranjem teh požrešnežev, ni mi menda treba omeniti. Kjer se je to zgodilo, tam so si prebivalci pač sami sebi najbolj hasnili, ker so primeroma toliko več sovražnikov sočnih in mehkih koreninic odstranili.

Blagodejni nasledki se bodo pa tudi pokazali že v teku štirih let, posebno še pa četrto leto, ko bo zopet kebrovo leto. T. iz gošče.

(Kruh se obvaruje plesnobe) če se prilično 100 kapljic sivkine vode (Lavendelwasser) v testo vlije.

(Mravlje se odstranijo od sadnih dreves) ako se z zmesjo pečnih saj in lanenega olja tanko krog okoli debla namaže. Ondi čez nobena mravlja ne prestopi.

(Lizalna bolezen pri govedih in ovcah.) Ta bolezen nastane, če se daje živini krma, v kateri ni dovolj apna in fosforne kisline. Posebno boleha za to boleznijo živina, ki se krmi s senom iz suhih let ali se pa goni na slabe pašnike. Ko živali zbole, začno lizati in grizti kamenje, prst, les in usnje. Živalim se izmehčajo kosti in se jim rade lomijo. Taki živini se mora dajati dobra krma, preš in otrobij, potem pa na dan 30 gramov bazično fosforno kislega apna, konjem in govedim, teletom, ovcam in prašičem pa 10 gramov.

(Vnetje vimena.) Vsled prehlajenja se kravam vime rado vname. Če se vime le malo vname, se ozdravi že v malo dneh, ako se namaže s surovim maslom, ki se je poprej pri ognju porjavilo ali s sleznim (ajbiševim) mazilom. Bolni sesci naj se vselej dobro izmolzejo. Če se je vime strdilo, namaže naj se z mazilom, ki se je naredilo iz jednega dela zelenega nila in treh delov ribjega olja. Če se bolezen ne izboljša, pošlji po živinozdravnika.

(Pokončavanje trtnih škodljivcev.) Iz vinogradov, posebno iz okuženih dobro pograbi odpadlo listje. Listja se drži zalega škodljivih gliv in jajčica škodljivih mrčesov. Pomladi se še ostalo listje pobere in po obrezovanju sežge. Če se to slednje leto ponavlja, se bode marsikaka trtna bolezen odvrnila. Tudi razvoj trtne uši se na ta način ovira, ker trtna uš zalega svojo zalego tudi na listje, od koder uši gredo potem h koreninam. Tudi po vrtilih je dobro tako spravljati listje.

(Vrtne grede) je najbolje namazati z lesnim katramom, da ne bodo trohnele. Katran je boljši od oljnatih barv, ker poslednje ovirajo prehod zraku.

Razne stvari.

(V Ameriko se ne izseljujte!) Slovensko časopisje, ki gotovo goji odkritosrčna zanimanja za blagor svojega občinstva, kogar gorje prizadeva si vselej in povsod zlajševati, a tudi podajati vsa mogoča sredstva in navodila v obrambo vsakoršne škode, opozarjalo je in svarilo na podlagi prežalostnih podatkov iz življenja nesrečnih izseljencev, neštevilnokrat pred izseljevanjem v Ameriko. A naše dobro ljudstvo je še vedno prelahkoverno. Ne more si tolmačiti, da zamore biti le dobičarska izmišljotina, kar mu razni agentje in enaki veterjnaki govorijo o plodonosnih razmerah v Ameriki. Ako se tu in tam kateremu izseljencu res posreči si gmotno opomoči — kar pa gotovo ni niti jeden mej stotimi — vara jih le to naključje, ne premisle, da drugih 99 navadno prežalostno na duhu in telesu propade. Da se vsi ne vrnejo, krivo je, da jim manjka k temu denarja, ali se tudi sramujejo pokazati se uničeni ter praznih rok med svoje brate. Sosebno sedaj so se razmere, po poročilih ameriških vlad samih, za delavce zelo shujšale. Več rudnikov je vstavljenih, kar je provzročilo, da tudi vsaka druga obrt močno propada in slabi. Ogromno število delavcev in celih rodbin je pri zdravih rokah in dobri volji delati, brez kruha, in to večinoma avstrijsko ogerski izseljenci. Celo oni, ki so se v prejšnji dobi izselili, za časa, ko je bilo dovolj zaslужka, iščejo sedaj zaman službe, dasi so krajevnim razmeram in jeziku privajeni, kaj še le počno novoizseljenci! Ravno pretečeno leto izselilo se je iz našega cesarstva ogromno število nad — 80 tisoč. Kaj bo z njimi, ako se jih vlada ne usmili, da jim podeli — miloščino, kar pa je tudi dvomljivo, ker tujec ostane tujec. "Ljubo doma, kdor ga ima!"

(Na Dunaji) ustavili so delo kočijaži in sprevodniki vožne zadrage "tramvaja". Lastnik teh podjetij je židovska družba, ki je svoje služabnike toli brezsrčno izkoriščala, da so bili ti prisiljeni službi se odpovedati. Kako brezčutno se je pač moralo s temi reveži ravnati, kaže nam podatek, da je imela družba 4000 vprežnih konj ter samo 700 kočijažev, ker je potreba za vsak voz dva konja, vidi se, da se jim je živina sicer smilila, a ljudje ne. Večkrat je moral tak služabnik od 6. ure zjutraj do polnoči v jedno-

mer voziti. Da se je tem služabnikom res krivica godila sprevidel je ministerski predsednik grof Badeni, deželni namestnik grof Kielmansegg ter dunajski župan dr. Lueger. Zagrozilo se je brezsrčnim Židom, da se jim bo pravica odvzela ter da pridejo na obtožno klop. Tudi ljudstvo kazalo je splošno nevoljo ter izkazovalo služabnikom svoje sočustvo. Radi ali neradi, morali so lastniki tramvaja zahtevam štrajkajočih se udati, na kar se je pričel zopet redni promet.

(V Trstju na Hrvaškem) v okraju Čabar našli so večje žile živega srebra. Posestnik onega sveta je knez Kumičić. Neko angleško društvo odkupilo mu je to zemljo, kjer namerava napraviti rudnike.

(Ponesrečil se je) Pretečeni teden vozil se je nek Slovenec, imenoma Franc Grobelnik, na splovu po Savi. Blizu Siska metali so otroci kamenje na njegov splov. Da prestraši otroke, jame iz svoje utice vleči puško dvocevko. Pri tem obesijo se petelini puške ob strešico in obe cevi sprožite se mu v prsi. Čez nekaj časa groznih muk je umrl. Pokopan je na siškem župnem pokopališču.

(Banka „Slavija“) imela je 14. dne maja t. l. svoj 29. redni občni zbor. Pomenljiv bil je ta sestanek, ker se je slavila ob enem 25letnica, odkar je grof Jan Harrach predsednik temu zavodu. V govorih in napitnicah slavile so se nje gove zasluge, koje si je v teku jednega četrstoletja za ta zavod pridobi. V imenu slovenskega členstva govoril je ljubljanski župan gosp. Ivan Hribar, povdarjajoč, da ni nikjer izven Češke banka „Slavija“ tako splošno in prijazno vsprejeta nego ravno na Slovenskem. Ganjen zahvaljeval se je predsednik nazivaje gosp. Hribarja „apostolom slovanske vzajemnosti“. Znamenit pa je ta občni zbor tudi radi tega, ker se je dokazalo, da je banka „Slavija“ tretja mej avstrijskimi zavarovalnicami gledé premoženja in poslovnega obsega.

(Povodenj.) V nižjih pokrajinah Ogorske sosebo na na Sedmograškem napravlja povodenj ogromne škode. V gorovju uničila je voda samih državnih gozdov za četrto milijona. Donavski dotoki iz Karpatov so splošno izstopili in poplavalijo celo ravan. Nad mestom Felvinc utrgal se je oblak ter celo mesto popolnoma ugonobil, deloma je voda hiše odnesla, deloma podplavila.

(Časopis beračev.) Pripoznati moramo, da koraka napredek na Francoskem daleč pred nami ostalimi Evropejci. — V Parizu imajo že berači svoj časopis. — Beraški dnevnik, glasilo za hišno, cerkveno in cestno beračenje. Vsako jutro prinese ta list imena in kraje vseh gostovanj, javnih veselja, sedmin i. dr. Pove nadalje svojim „cenjenim bralcem“ stanovanje dobrotljivih oseb, ob koji uri jih je obiskati in kako nagovoriti, da se jim prikupe. Na podlagi tega lista izvežba se berač novinec v kratkem času v „strokovnjaka“.

(Premoženje Rothschilda.) Okrogla svota premoženja Rothschilda znaša 10 milijard frankov. (Ko bi bili v srebru, bi vlak segal od Celja pa do Zalca, da bi mogel peljati vse najedenkrat) (8 km). Od tega ima francoska rodovina 1 milijardo. V letu 1875. so imeli komaj polovico te svote, tedaj se jim je v 18 letih še več kot podvojila. Izračunilo se je, da bo do leta 1965. naraslo do neverjetne svote 300 milijard. Z obrestmi od kapitala bi se lahko 37 milijonov ljudi, tedaj vse francosko prebivalstvo z njimi preživelo. V letu 1800 ni imel ded Rothschild še nič, še le po bitki pri Waterloo je pričel bogateti. „Signal“ francoski list, iz katerega so se te date posnele, pridene sledeče. Ni treba biti socialista, vendar mora vsakdo, ki še trezno misli priznati, da je tako kopičenje kapitalov pod jeden klobuk več ko nezdravo za našo moderno civilizacijo, med tem ko tisoči lakote umirajo.

Književnost.

(„Poezije“) V slovanski knjižici, ktera nam je prinesla že več lepih zbirk mlajših naših pesnikov, izšle so „Poezije“, ktere je zložil benečanski pesnik prof. Ivan Trinko Zamejski. Ker so te poezije izšle iz slovenskega življa, podložnega laški kroni, tedaj od milih, od nas zemljepisno ločenih bratov, iz slavnega okrožja oglejskega, so že zaradi tega znamenite in zanimive, ne glede na njih lepo vsebino, ter jih slovenskemu razumništvu gorko priporočamo. V kratkem pa nam bo prilika, kaj podrobnejše poročati o njih.

(Slavljen sin Savinjske doline.) Vodovnikove pesni, ki so izšle začetkom majnika v Hribarjevi tiskarni, so bile od slovstveno izobraženega občinstva zelo prijazno sprejete. Kmalu bo pošla prva izdaja. Krasno oceno o tej lepi knjigi prinesla je „Südost. Post“ iz spretnega peresa prof. T. J., ki se laskavo izrazi o dr. Medveda Vodovnikovem životopisu in o divnih pesnih.

Celó listi, ki nam niso naklonjeni, in vse za-sluge ter lepa dela Slovencev tajijo, so Vodovnikove pesni z neomejenim priznanjem pohvalili. Tako je polkovnik Frid. Marx v graški „Tagesgošti“, in stotnik Beckh-Witmannstetter v „Marb. Z.“ izdajo Vodovnikovih pesni obširno in duhovito ocenil, priznaje ob enem ukusno zunanjo obliko, ki dela Hribarjevi tiskarni vso čast.

(Za ponesrečene tržaške okoličane) so darovali: Dragotin Hribar 5 gld., dr. Iv. Dečko 5 gld., Peter Majdič 5 gld., dr. J. Sernec 3 gld., Franc Lončar 3 gld., dr. Juro Hrašovec 2 gld., dr. Franc Mayer 2 gld., notar Jurij Detiček 3 gld., dr. A. Brenčič 2 gld., Ante Beg 50 kr., dr. Hinko Šuklje 1 gld., A. Rančigaj 1 gld., F. Ogradi 2 gld., prof. Krušič 1 gld. 50 kr., J. Potovšek 1 gld., I. Krančič 1 gld., gospa Žižek 50 kr., Štefan Boucon 50 kr., F. E. Vošnjak 1 gld., prof. Fon 50 kr., Ignac Oblak 1 gld., Fran Jošt 1 gld., Ivan Rebek 1 gld., J. Koštomaj 1 gld., F. Roš, župan trboveljski 5 gld. — Srčno zahvalo izrekamo vsem darovalcem v imenu ponesrečenih. Bog plati tisočkrat! Prosimo še za nadaljne darove.

Družbi „sv. Cirila in Metoda“ v Ljubljani so v zadnjih treh tednjih poslali: g. dr. Anton Mihalič v Ljubljano zbirko 5 gld. 10 kr.; darovala sta gg. Vaksel in Kralj po 50 kr., drugo je iz nabiralnika v kavarni pri g. Sršenu. — Slavna posojilnica na Dolu pri Hrastniku 5 gld. — Slavna posojilnica v Marenbergu 10 gld. — Iz nabiralnika v gostilni g. Pehanija v Žužembergu 5 gld. 84 kr. — Ženska podružnica v Gorici 50 gld. — Ženska podružnica v Prvačini 35 gld. — Slavna okrajna posojilnica v Mokronogu 10 gld. — Ženska podružnica v Sežani 80 gld. letnine in 50 gld. kot prvo polovico seste pokroviteljnine. — Podružnica v Celju 68 gld. 41 kr. — Slavna tržaška posojilnica in hranilnica 100 gld. pokroviteljnine. — G. Podlimbarski 5 gld. — C. g. Ivan Vrhovnik, župnik v Trnovem v Ljubljani 3 gld. mesto venca na krsto č. g. župnika Kačarja. — G. Ručigaj 3 gld. 55 kr., nabranih ob poroki Feliksa in Jozefe Trepelj v Čuježevi gostilni na Rečici. — Moška podružnica v Trstu 250 gld. — Prisrčna hvala vsem darovalcem in zlasti damam, ki neutrudno skrbijo za slovensko mladino!

Blagajništvo družbe sv. Cirila in Metoda.

Koledar.

Petek (11.) † Kvatre. Barnaba, ap. — Sobota (12.) † Kvatre. Janez Fakund. — Nedelja (13.) 1. pobinkoštna; sv. Trojica. — Ponedelj. (14.) Bazilij, škof. — Torek (15.) Vid; Modest, mm. — Sreda (16.) Francišek Reg. spozn. — Četrtek (17.) Sv. Rešnje Telo. — Ščip dne 14. ob 9. uri 59 m. zvečer. Večidelj dež.

Sejmi.

Dne 12. junija na Teharjih in na Starih sv. gorah. Dne 14. junija v Kozjem, Siegersbergu, Brežicah, Slov. Gradcu, Zalcu, Ločah, pri Sv. Andražu v Slov. gor. in v Rogatcu. Dne 15. junija pri Sv. Barbari pri Oplotnici, v Mozirju, Arvežu, pri Sv. Juriju ob Ščavnici, v Lembahu, pri Sv. Vidu niže Ptuj, v Radgoni, na Planini, v Kostivnici in v Celju. Dne 16. junija v Imenem (za svinje) in na Bregu pri Ptuj (za svinje). Dne 18. jnnija pri Sv. Trojici v Slov. gor.

Loterijske številke.

Trst 5 junija 1897:	16, 9, 77, 57, 82
Linc „ „ „	40, 4, 75, 7, 31

Naznanilo.

V ponedeljek, dne 14. t. m. je v Kozjem navadni „Antonov sejm.“ Ker so pa bili vsi sejmi v Kozjem do sedaj slabo ali kar nič obiskovani, zato je sklenil podpisani občinski zastop kozjanski v svoji seji dne 30. majnika t. l., da bo poskrbel po svojih močeh vse, kar koli bi utegnlo ali moglo povzdigniti kozjanske sejme. Skrbelo se bo, da se prižene mnogo in lepe živine, za katero je pripravljeno zelo ugodno ležeče sejmišče. Podpisani občinski zastop opozori torej vse živinske kupce in druge trgovce, da se v prav velikem številu zberejo dne 14. junija na Antonovem sejmu, kakor tudi drugekrat na vseh določenih sejmih kozjanskih.

Poskrbelo se tudi bo za tako zvano „sejmsko sv. mašo.“

V Kozjem, dne 8. junija 1897.

Občinski zastop v Kozjem.

Učenec

krepke postavo, v starosti 15 do 16 let, doma iz dobre hiše in z dobrimi šolskimi spričevali, se sprejme takoj v dobro prodajalnico z mešanim blagom na deželi, eventualno v popolno preskrbovanje. Ponudbe se prosijo na „Učenec“, Posterestante Radna pri Sevnici. (129) 5-1

Trgovina

Dragotina Hribarja v Celji

priporoča svojo veliko zalogo

lampijonov za veselice

od 66 kr. do 3 gld. tucat 12 kom. — Zunanja naročila se ceno in točno izvrše.

Iščem koncipijenta

ki je doktor juris s sodnijsko in dveletno odvetniško prakso. — Vstop 1. julija t. l. — Plača po dogovoru.

(124) 3--2

Dr. L. Filipič v Celji.

„SLAVIJA“

vzajemno zavarovalna banka
v Pragi

P. t. gg. členom oddelkov I. in II.

(zavarovanje kapitalov za doživetje in smrt)

kateri so sklenili svoja zavarovanja v letih 1869 do 1891, pripada
10% dividenda.

Ta dividenda se izplača na podlagi § 3. pravil oddelkov I. in II. iz zavarovalnine, kolikor je bilo plačane v letu 1896, na police, katere so dosedaj v veljavi in sicer na ta način, da se odračuni 10% iz zavarovalnine na pobotnicah.

10% dividenda pripada brez izjeme na vsa zavarovanja katerekoli tarife, tedaj na zavarovanja na smrt, na doživetje in na zavarovanje dōte otrokom.

P. t. članom, kateri so že celoletno zavarovalnino za leto 1897 vplačali, se bode vračunjenih 10% v gotovini izplačalo, onim gg. članom pa, kateri plačajo zavarovalnino mesečno, četrtletno ali pololetno, se bode dividenda ne pobotnici, začeni 1. julija 1897 do 30. junija 1898, odštela.

Za leto 1896. iznaša vplačana premija, postranska plačila in obresti gld. 2,631.657 44

Rezervni in poroštevni fondi banke naše iznašajo koncem leta 7,955 290 62

V dobi 28 let svojega obstanka je izplačala „Slavija“ zavarovancem zavarovanih kapitalov in odškodnin v 27,193 723.10

vseh oddelkih

O tej priliki opozarjamo najširše sloje sl. občinstva na koristne in ugodne tarife banke „Slavije“. Izbēro najugodnejših zavarovalnih tarifov za slučaj smrti in doživetja pošiljamo na zahtevanje drage volje vsakemu.

V Ljubljani, meseca maja 1897.

Generalni zastop „Slavije“

vzajemno zavarovalne banke v Pragi.

(123)

20 polovnjakov

dobrega pristnega štajarskega rudečega in belega vina po 12 in 14 kr. liter se takoj prodaja. Odda se najmanj 56 litrov. — Proda se tudi več polovnjakov pristnega tepkovca po 8 kr. in nekaj polovnjakov štajarske starine po 25 kr. liter. Ponudbe pod 500 poste restante Sevnica, Štajersko. (116) 10—3

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

javlja, da je odprl v „Narodnem domu“ krasno z najboljšim blagom bogato založeno

trgovino s špecerijskim blagom

ter zagotavlja postreči tudi odslej kar najboljše po jako nizkih cenah.

Posebno pa opozarja na svojo veliko zalogo raznovrstnega starega in novega, črnega in belega vina, katerega prodaja po najnižjih cenah na debelo in drobno.

Zajedno javlja, da obdrži trgovino „pri kroni“ tudi še nadalje, v kateri bode postrezal z raznovrstnimi domačimi pridelki, kakor: z žitom, moko, sadjem i. t. d.

Zagotavljač v vsakem oziru pošteno postrežbo, priporoča se za mnogobrojni obisk ter beleži (135) 52—49

z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

„Pri dobrem pastirju“!

Zaloga vina

Ant. Polley-ja

v Sežani

(južna železnica)

Črno in belo pristno vino
po 23 in 28 gld. hektoliter.

(257)

Izvedenega organizatorja

za življenjsko zavarovanje sprejme generalni zastop banke „Slavije“ v Ljubljani. (118) 3—2

Deloljubne osebe — povsod — katere trajni denarni zaslužek iščejo, naj pismeno povprašajo pod „Zukunftsvorsorge“ Gradec, poste restante. (38) 16—13

IVAN REBEK

umetni in stavbeni ključar

v Celji

Poljske ulice 14, (Feldgasse) v lastni hiši.

Priporoča se prečastiti duhovščini in slavnemu občinstvu za vsa v njegovo stroko spadajoča dela pri stavbah hiš in drugih poslopih, osobito za cerkvena dela, katere se najlepši krasijo z lepim in umetnim ključavničarskim delom, kakor n. pr. kovane mreže za okna, različne okove za vrata, kovane predaltarske, nagrobne in vrtno ograje, različne svetilnike. Izdelujem železne vrata vseh slogov, različna štedilna ognjišča, katere imam tudi v zalogi.

Napeljujem vodovode in strelovode, hišne telefone in telefone. Prevzamem tudi vsa železna konstrukcijska dela bodi si: strehe, stopnice, cvetličnjake itd. itd.

== Vse po najnižjih cenah. == (40) 21

Načrti in proračuni brezplačno. — Za dobro delo jamčim.

Zacherlin

deluje čudovito! Mori kakor nobeno

drugo sredstvo — vsakovrstne žuželke, za to tudi po celem svetu kot jedino enake vrste slavno in priznane. Njegova znamenja so: 1. zapečatena steklenica, 2. ime „Zacherlin“.

(37) 12—1

Celje:	Traun in Stiger	Sevnica:	Zwenkel & Cmp.
	Alojzij Walland	Planina:	Lud. Schescher
	Viktor Wegg		F. Wambrechtsteiner
	Anton Kolenc	Gornji Grad:	Jakob Božić
	Fran Janesch	Poličane:	Ferd. Ivanus
	Milan Hočevar		A. P. Krautsdorfer
	Ferdinand Pellé		Anton Schweiß
	Josip Matič	Mozirje:	Leopold Vukič
	Anton Ferjen	Pristava:	Marija Suppanz
	Friderik Jakovitsch		nd. Suppanz
	L. Leo Hannak	Brezice:	Fran Mathies
	Karol Gela, lekarna		Vasice & Umek
	Fran Zangger	Žalec:	Adalb. Globočnik
	Topoljak & Pečnik	St. Jurij:	Fran Karlin
	A. Marek, lekarna		J. F. Schescherko
	Franz Rischberg	St. Lovrenc:	Eliza Turin
Vranksko:	Ivan Pauer	Smarje:	Josip Wagner
Konjice:	Jurij Michay		Janez Lischnigg
Vojnik:	Fr. Zottl	St. Paul:	Norbert Zanier
Hrastnik:	Alojzija Bauerheim	Trbovlje:	Konsumno društvo
	Konsumno društvo		J. M. Krammer
	Josip Wouk		Fran Pollak
Ljubno:	Fr. H. Petk		Rob. Stenowitz
	Janez Filipic	Vitanje:	Anton Daklin
Sevnica:	A. Fabiani	Videm:	Ivan Novak
	S. F. Schalk	Velenje:	Karl Tischler
	Ludovik Smole	Zibika:	Janez Založnik
Laško:	Andrej Etsbacher		

Najboljše za stenice, bolhe,
kuhinjske golazni, mole, ži-
vinske parasite in dr.